

Agnete 60 år og fut fut sprudlende

Af Lone Als

”Ja, kom nu indenfor” siger Agnete og er generøs med en hjertelig krammer som altid. Hun viser mig fluks et flot farvedekorert og lamineret opslag, der forkynnder, at Alle er velkomne, uanset profession, nationalitet, sexualitet og alder, og betror mig, at de har været nødt til at udarbejde nogle husregler, ”personalet og jeg”, som hun udtrykker det.

Dagligstuens Husorden fortsætter med letforståelige regler om kontant betaling hver gang, god opførsel, påklædning inklusive hvilken vej kasketten skal vende, forbud mod nøgenhed og solbriller, føddernes placering i forhold til gulvet, og et rungende nej til køb og salg af andre varer end Jernbanecafeens produkter – i alle tænkelige henseender.

”Hør, nu synger Otto Brandenburg om mig igen” siger Agnete glad ud i Dagligstuen og refererer til jukeboksen og sangen ”Alle sømænd er glade for piger”, der indeholder den velkendte remse af pigenavne, som de fleste kan udenad. Hun koncentrerer sig.

Hendes flittige hænder er i gang med at klargøre et nyt reklame-ophæng for alverdens drinksmuligheder, som da også snart hænger indbydende fra en snor i baren.

Agnete slår hænderne sammen og tager helt naturligt føringen ved at spørge, hvad for noget smørrebrød, vi skal spise. Ikke at det serveres på værtshuset, men man er altid velkommen til at medbringe. Jeg konstaterer misundeligt, at nogle mennesker åbenbart kan nærme sig de 60 år, uden at få en rynke i ansigtet. Agnete kvitterer med at løfte ølglasset og mumle noget om nogle overflødige kilo, der til gengæld har den fordel, at de fylder huden ud. Vi klinker og smiler, Agnete taler. ”Ja, det her med en øl er jo forbudt, vi nyder ikke alkohol i arbejdstiden her på stedet.

En tilfreds gæst, med netop den udstråling, som jeg håber alle JC ansatte viser, når vi byder vore gæster velkommen på JC

Det gælder egentlig også for mig, men jeg gør en undtagelse i dag. Altid må vi sørge for et højt niveau her på Jernbanecafeen, ellers går det galt.

Hvorfor tror du, jeg sendte tjenerne på dørmandskursus sidste år? Nej, lad være med at svare. Kurset lærte dem primært at se folk an, at kunne ”sniffe” en stofmisbruger, for dem vil vi jo under ingen omstændigheder ha’ her. Vi gør alt for at forhindre, at stofferne ligesom får overtaget.

Syrehovederne skændes og slås. Før dørmandskurset var der lidt for ofte ballade. En anden vigtig ting er, at mine ansatte blev markant bedre til at kommunikere med politiet – altså at få ordensmagten til hurtigt at troppe op, fordi vi lærte at sende de rigtige signaler, ved f.eks. at fortælle om en kniv, man lige havde set skyggen af.

Ja, derudover er der folk med ansigtstatoveringer – altså, tatoveringer i ansigtet, for pokker – dem er vi lidt afventende overfor. Nogle viser sig at være helt okay, mens andre falder igennem. Og hvis du spørger mig, så er jeg rigtig meget modstander af tatoveringer i det hele taget. Forestil dig hvordan huden kommer til at se ud 20 år efter, siger jeg bare”. Agnete tier. ”Men” får jeg spurgt, ”hvorledes hænger det sammen med disse fotos?” Billeder af ikke færre end tre stamgæster, der alle stolt fremviser deres tatoverede overarme – med Jernbanecafe-logoet – holdes frem imod hende. Agnete rødmer svagt og prøver at forklare. ”Her begynder ordet ambivalens at give mening”.

Vi er hurtigt videre, ligesom på Lyntoget. Helt ærligt: Agnete er selve nerven, pulsen i denne virksomhed. Hun lever og ånder som ejer i 3. generation, dét er man ikke i tvivl om. "Åh nej, se, toget er stoppet" lyder det. Hun springer ivrigt op til modeltoget og får det genstartet. Og med et smil kommer det så forsigtigt "det var jo også standset i Agnetelund. Agnete fortæller stolt, at stationen er en gave fra Ib Damm, som i sin tid hjalp med etableringen af cafeens togbane. Det var i 2002, da værts- huset blev udvidet med nabobutikken.

Nå, men tilbage på sporet, om man så må sige. Her i Stuen ved man aldrig helt, hvordan dagen eller natten kommer til at gå. Det er meget afvekslende. Agnete fortæller tillige, at på grund af stedets lidenhed med for eksempel kun et toilet til hvert køn, skal hun prise sig lykkelig for Torben, stedets altnuligmand.

Hvis et af toiletterne eller andre ting går i stykker, kan hun bare ringe, så fikser han det. Alt skal virke optimalt. Torben er den helt særlige og ganske uundværlige Lille Maskinmester, forsikrer hun mig.

Øverst: Dagligstuen 80 år - 21. april 2013
Nederst: Torben er en så vigtig del af værts- huset,

Vi tygger begge af munden og lægger mætte kniv og gaffel. Pludselig sidder der en svensker lige ved siden af, han hæver smilende glasset og udbryder nærmest messende "Dette er det fineste og bedste sted i hele København". Vi skåler tilbage, mens Agnete holder fast i, at hendes værts- hus skam også er kåret til Køben- havns tredje bedste. Hvilket jo i sig selv er en fantastisk god placering. Efter at et par fotos af den svenske gæst sammen med

Agnete er snuppet, formår vi at slippe af med ham og hans tophue, så samtalen kan fortsætte.

"Dette er det fineste og bedste sted i hele København" siger svenskeren mens han giver Agnete en krammer

"Nu ikke fordi jeg er ved at være gammel, kun lidt ældre, men det er som om at tingene går en anelse i ring. Ikke at en ring er sluttet, overhovedet. Jeg nævner det blot fordi jeg jo er født her på Vesterbro, og fordi jeg de sidste 18 år har tjent mine penge her. Så der er tale om en vis form for symbolik.

Og nu vi taler om barndommen kan jeg ikke lade være med at fortælle, hvad min mor gjorde, da jeg var helt lille. Hun var træt af at vaske bleer, som man gjorde dengang, før engangsbleerne. Så hun bredte simpelthen en avis ud på gulvet og holdt mig hen over den, så jeg dér kunne jeg tisse. Ret godt – og effektivt – tænkt".

Agnete slår ud med armene og spørger om ikke en kop kaffe ville gøre sig. Hun fortsætter med at fortælle, hvor højt hun elsker sin Dagligstue. Jeg tror hende uden videre.

"Nu ikke kigge", siger hun ud af mundvigen, "men oppe i baren sidder ham restauratøren, som forsøgte at kapre to af mine bedste tjenere her fornylig. Som én af dem sagde, så er det eneste Michelin, der er over hans restaurant, nemlig de bildæk, som uelegant smyger sig om hans liv. Godt de blev.

Her ses temaklædte tjenere på Fiskens Dag: Marianne, Deco-Michael og Agnete

- Jeg kan ikke køre forretningen uden mine søde og super dygtige tjenere, det er da helt sikkert".

Efter den første kop kaffe kommer Agnete glad bærende på nogle af de seneste merchandise-hits i form af køletaske, kasket med indbygget øloplukker, oplader og andet godt, alt sammen naturligvis iklædt logo-farven og vanen tro alt, hvad den kan trække rent informationsmæssigt. "Det er hvad der rører sig lige nu", bedyrer hun. Jeg nikker og vrider nakken af led for at kigge rundt i lokalet for 27. gang. Fantastisk. Rigt dekorerede vægge og loft, der ikke kan hænge mere på.

Dagligstuen - der er så uendelig meget at se på!

Marketingfolkene bag berømte amerikanske science fiction film ville uden tvivl blegne af misundelse, hvis de kunne opleve dette udsøgte skue.

Agnetes marketingbaggrund og store erfaring fra flere internationale virksomheder fornægter sig sandelig ikke, hvilket også hjemmesiden samt diverse info mails på bedste vis vidner om.

Ejeren i tredje generation er stolt af sin forretning, og med rette. Siddende i sofaen fortæller hun i hurtig rækkefølge, at det ikke kun er hende selv, der skriver løs i JC-Bogen og har udgivet hele to bøger om forretningen. Næh, cafeen har ved flere lejligheder fået rosende omtaler i danske såvel som svenske bøger, endog blevet omtalt som en institution.

Jernbanecafeens 3 generationer - Thomas, Mette, Agnete - & Xenia som repræsentant for 4. generation

Agnete giver sig til indlevende at fortælle om nogle hjemløse personer, hun kender, og som er beskrevet i bogen *Gadens Konger*, derudover om to andre bøger hvori cafeen omtales positivt, og om den store, flotte bog Istedgade, som hun var med til at støtte via annoncering.

Fortjent er det med den megen omtale af et sted som Jernbanecafeen, især når man som hun praktiserer indlevelse over for de mennesker, der bevæger sig i og omkring den, tænker jeg mens jeg noterer. "Men det vildeste er nu nok min udnævnelse til Årets Gammel Danska, hvor jeg meget ærefuldt kom i kategori med blandt andre Victor Borge. Begrundelsen slog næsten benene væk under mig", siger hun og citerer stolt "JC er et traditionelt mødested, der fremstår

som en unik brobygger mellem dengang og nu – men også som et vigtigt led i forbindelsen over Øresund".

Vi snakker videre om alle de fine gaver og tilbagemeldinger, hun har fået af gæsterne gennem årene, hvoraf hun særligt fremhæver en indrammet frimærkesamling af lokomotiver fra hele verden samt en ligeså indrammet og speciel samling gamle togbilletter fra Klampenborg.

Agnete modtager lokomotiv frimærkesamlingen af Taxi Hans Jørgen. Den er ophængt u togskebet

Døren går igen-igen og ind træder fire personer, registrerer jeg. Men Agnete mere end registrerer; hun rejser sig først halvt, så helt op i sædet, smider servietten, udstøder et glad "næh, nu har jeg aldrig", og er hurtigere end en gazelle oppe hos de ny ankomne for at give en ordentlig krammer og byde på en øl. "Se", hun vender sig mod lokalet og udbryder glædestrålende "disse gæster har vi ikke set i fem år, de er fra Norge, og nu er de kommet for at hilse på – er det ikke herligt?" Og fortsætter "kom med ned til mit bord, vi sidder lige og sludrer så hyggeligt". De norske gæster er snart udstyret med hver sin 7-Ekspressen. Agnete betror os, at lige i hælene på Christiania kommer JC ind på en andenplads i forbindelse med at aftage øl fra Thisted Bryghus. Nordmændene ser ud til at hygge sig og glider ind i snakken. Glassene hæves, gensynsglæden er stor.

Agnete benytter lejligheden til at tale om det, hun kalder for rygraden i foretagenet

Dette søde par markerede deres ét års kende-dag med en flagmedalje på Jernbanecafeen 5. sept. 2015

– medaljerne, naturligvis. I lang tid har vi kendt til guld- sølv- og bronzemedaljerne, som jo som bekendt erhverves ved at drikke 7-Ekspresser og optjenes via klippekort.

"Nu har vi også en flagmedalje, som antalsmæssigt lægger sig oven på guldmedaljen. Guld kræver 27 klip, flagmedaljen 30 klip", fortæller Agnete og ser sej ud. "Og vi griber jo enhver lejlighed til at afsynge både Medaljesangen og Skålesangen", tilføjer hun og retter på nederdelen. Sussi passerer bordet og gør opmærksom på, at ham dér Per Bach fra selveste Thisted vist er den, der har flest guldmedaljer.

Per Bach fra Thisted med alle medaljerne som han nyder at gøre sig fortjent til på hans favorit værtshus i København!

"Ja, du har da ret. Han er oppe på de 35 styks, og han skulle da gerne fortsætte. Per er en af mine nyere stamgæster, i øvrigt, er kun kommet her i fire år.

- Han fortalte mig sidst, at i den tid var der ikke faldet et eneste skævt ord".

Agnete er i sit es. Hun fortsætter glad med at fortælle om Rasmus Krogsgaard, der har skrevet og arrangeret både Skålesangen og toiletmusikken. "Tænk engang, jeg risikerer at få klager fra de jyske gæster, hvis toiletmusikken en enkelt dag mangler, nu hvor de endelig er her. Men det er jo bare skönt, at den er blevet så populær".

Rasmus Krogsgaard optrådte senest til værtshusets 80 års jubilæum - se filmen på youtube eller via link fra vores hjemmeside

Jeg kan ikke lade være med at skæve til nabobordet, hvor et par mandspersoner ser ud til at lide af en slags temporær rystesygge. Den ene slukker cigaretten og siger, "Jeg erklærer hermed dette for tidspunktet, som for nogle er starten på dagen, for andre er afslutningen på natten".

De norske nordmænd fra Norge takker for nu og lover at vende tilbage, de har ikke lige tænkt sig at forlade København foreløbig. Der er også rig lejlighed til at returnere, for værtshuset har åbent fra 7 morgen til 2 nat, 7 dage om ugen. "Det kræver sit" siger Agnete og fortæller, at mange forventer at møde hende uanset hvornår de besøger Dagligstuen. Hun fastslår, at dette ikke er muligt, naturligvis. Derfor er gode, stabile og sympatiske medarbejdere et absolut must.

Efter en ny kaffepåfyldning kigger Agnete på værtshuset og fortæller, at hun skam stadig er glad for investeringerne dengang i 2002. Gæsterne oplevede det, som at bagvæggen bare blevet flyttet et par meter. I 2004, i forbindelse med *byforstyrrelsen*, blev baren udvidet med et fadølsanlæg. "Ja, selv om jeg normalt kan nøjes med fem timers søvn, blev det ikke engang til det, medens det stod på. Det var jo et arbejde uden lige, og alt det ekstra rengøring".

Tur til Thy deltagerne: 27 gæster, 3 tjenere, Agnete og nogle festlige balloner

Hun liver imidlertid betragteligt op ved tanken om den seneste udflugt med en lang række stamgæster og går i gang med at berette: "En togtur - alt andet ville være mærkeligt - til Thisted arrangeret i samarbejde med Thisted Bryghus."

7

Som referatet skrider frem mere end aner man, at det var en stor succes, en fest-weekend ud over det sædvanlige. Øl-smagningen, festen og den helstegte pattegris. Eget fadølsanlæg med i toget, porseplukningen var godt nok foregået i silende regn, men det tog ikke modet fra den glade skare.

Lidt regn ovenfra tog ikke modet fra Agnete og tjener Lars, da det gjalt om at få årets porse i hus!

Det hele var blevet en realitet i samarbejde med Aage Svenningsen, direktør i bryghuset, og hende selv, meddeler hun begejstret. "Hyggeligt og sjovt var det, alt gik fantastisk" kvadrer hun.

Aage Svenningsen, direktøren for Thisted Bryghus, og Agnete glædes over Tur til Thy annonceringen just som værtshuset fyldte 82 år

Et hurtigt toiletbesøg senere bliver vores vært en smule eftertænksom, idet hun er faldet over et Storm-P-glas og derigennem kommet i tanker om et godt citat. Hun giver uden videre

Agnete med de to børn: Xenia og Alex. De er begge med i værtshuset samtidig med at de prøver kræfter med egne karrierer

"Når man sådan sidder og ikke tænker på noget, kan man vel kalde det at filosofere".

Jernbanecafeen har, som eneste værtshus i Danmark, tilladelse til at servere øl i de særlige glas med Storm P. fluer, i.e. eftertænksomme tegninger

Agnete lader mig vide, at dette naturligvis ikke har noget med vores samtale at gøre.

Hun grunder dog tilsyneladende og læner sig så frem over bordet med ordene "og som svar på dit endnu ikke stillede spørgsmål, så håber jeg da på fjerde generation i Jernbanecafeen. Når den tid kommer.

Xenia er tandlæge og Alex slutter sine studier på CBS til næste år – og har i øvrigt allerede fået arbejde, altså i 2016.

De to unge skal først prøve kræfter på arbejdsmarkedet på basis af deres uddannelser, ligesom jeg gjorde. Men de hjælper allerede fint til, i det omfang, tiden tillader", siger hun, smiler stort og betror mig, at hun glæder sig til at fylde rundt.

"Desuden", slutter hun "set i lyset af den mulige fjerde generation bliver der uden tvivl holdt en kæmpe reception når værtshusets 100-års jubilæum skal fejres. Det vil være i fin forlængelse af min stil, hvor jeg forsøger at efterstræbe, at hver dag bliver en fest!"

8